

“Να συγχαρούν τον φτωχό, ξυπόλητο και άλλοτε αγράμματο Θεσσαλό που με το πείσμα του, υπερπηδούσε πνευματικά εμπόδια και συνέχιζε το δρόμο του στη δύσκολη ανηφοριά του!”

ακιά δασκάλα, την κα. Σοφία Χατζηστρατή την οποίαν κάποια χρονιά παντρεύτηκε στην Εκκλησία του Ευαγγελισμού στην παραλία της Ρόδου, και ο γάμος αυτός ήταν «Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ»!

Εκατοντάδες οι προσκεκλημένοι και χιλιάδες οι περίεργοι που είχαν μαζευτεί στην παραλιακή λεωφόρο όπου και η Εκκλησία για να δουν τον γαμβρό ενωμοτάρχη - καθηγητή αλλά και τη νύφη, την όμορφη εκείνη δασκάλα από τη Σύμη!

Αν κανείς ανατρέξει στη “Ροδιακή” εκείνης της εποχής και σε άλλες τοπικές εφημερίδες, θα μάθει περισσότερα απ’ όσα εγώ εδώ γράφω, γιατί εκείνες έγραφαν, έγραφαν και δε...σταμάταγαν! Επαινούσαν όχι μόνο τον Χωροφύλακα - Καθηγητή, αλλά και την Υπηρεσία του που τον διευκόλυνε στη συνέχιση των σπουδών του παρά την αυστηρή πειθαρχία που επικρατούσε -τότε- όχι μόνο στα Σώματα Ασφαλείας αλλά και σε άλλους κλάδους Δημοσίων Οργανισμών .

Κουμπάρος του ζεύγους, ο καθηγητής Νικόλαος Αρβανίτης, ένας γλυκύτατος την όψη και συμπεριφορά και πολύ σώφρων άνθρωπος, τον οποίον ο γαμβρός είχε και καθηγητή στο Βενετόκλειο.

Οι άνδρες της Χωροφυλακής στη Ρόδο είχαν την τιμητική τους! Ένας δικός τους συνάδελφος και κάποτε με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις, εκτός του ότι παντρευόταν μια καλή κοπέλα, τώρα ήταν κάτοχος και Πανεπιστημιακού τίτλου!

Και όλα αυτά έγιναν γιατί εκείνος ο Αρχηγός της Χωροφυλακής ο Σόλων Τσαούσης είχε ένα ανοικτό μυαλό και δεν στάθηκε αρνητικός και δεν θελήσε να εφαρμόσει άρθρα και Κανονισμούς Σωμάτων που δεν επέτρεπαν -τότε- την επιστροφή Υπαξιωματικών Χωροφυλακής, μετά την εκπαίδευσή τους, στον ίδιο τόπο που υπηρετούσαν προ της εκπαίδευσής!

Και τούτο επειδή οι Κανονισμοί έλεγαν: Ο Χωροφύλακας που γίνεται Υπαξιωματικός, απαγορεύεται να επιστρέψει από τη Σχολή στον τόπο που υπηρετούσε ως χωροφύλακας επειδή -έλεγαν, επαναλαμβάνω οι Κανονισμοί- θα «χαλαρωθεί» η πειθαρχία μεταξύ εκείνου ως νέου βαθμοφόρου και των πρώην συναδέλφων του χωροφυλάκων! Και θα δυσκολευόντουσαν οι χωροφύλακες να προσαγορεύουν -έλεγαν- τον πρώην συνάδελφό τους με το «Κύριε Υπενωμοτάρχα». Και αν -λέγω τώρα εγώ- τον φώναζαν για παράδειγμα Γιώργο, θα «χαλάρωνε» η πειθαρχία.

Στριμμένα μυαλά και... άντερα καρεκλοκένταυρων ιθυνόντων της τότε εποχής, τα οποία «άντερα και στριμμένα μυαλά» εκείνος ο Αρχηγός, ο Σόλων Τσαούσης αγνόησε και είπε το μεγάλο ΝΑΙ στην επιστροφή του σεμνού και ταπεινού Υπενωμοτάρχη, για να τον ευγνωμονούν και να τον

θυμούνται στη συνέχεια όχι μονάχα εκείνος αλλά και η οικογένειά του!

Ο Δημήτρης Κρικώνης οργάνωσε και μια ιστορική επισημονική ομιλία στη Ροδιακή Λέσχη, στην οποία είχε καλέσει όλες τις Αρχές του τόπου.

Τον τίμησαν με την παρουσία τους. Ο Νομάρχης νομίζω Γιώργος Ρεμπάκος. Ο Δήμαρχος Ρόδου Συριακός την καταγωγή και γιατρός Μιχάλης Πετρίδης.

Ο Μητροπολίτης Σπυρίδων, ο Ανώτερος Δ/της Χωρ/κής Συνταγματάρχης Αλέξανδρος Γεωργιάδης και πλήθος αξιωματικών και ανδρών του Σώματος. Πρώτοι και καλύτεροι οι καθηγητές του με μπροστάρη το Γυμνασιάρχη Δημήτρη Κοντζιά ο οποίος κλαίγοντας παρουσίασε στους προσκεκλημένους τον άλλοτε αγράμματο χωροφύλακα μαθητή του για τον οποίο πολλά είχε να πει και πολλά για εκείνον θετικά καταμαρτύρησε!

Αλλά και για τη Χωροφυλακή καλά λόγια είπε ο Κοντζιάς, επειδή και εκείνη ως υπηρεσία διευκόλυνε τον χωροφύλακα στη σπουδή του!

Στο τέλος της ομιλίας του, τον καταχειροκροτούμενο Κρικώνη ήθελαν όλοι να τον πλησιάσουν και να τον συγχαρούν! Να συγχαρούν τον φτωχό, ξυπόλητο και άλλοτε αγράμματο Θεσσαλό που με το πείσμα του, υπερπηδούσε πνευματικά εμπόδια και συνέχιζε το δρόμο του στη δύσκολη ανηφοριά του!

Κλείνοντας 12ετία στη Χωροφυλακή, υπέβαλε την παραίτησή του και παίρνοντας μια μικρή από το κράτος αποζημίωση, έγινε αμέσως... Λούης!

Γνώστης των γλωσσών Αγγλικής και Γερμανικής ίσως και Ιταλικής, άνοιξε τα γερά του φτερά αρχικά για Γερμανικό Πανεπιστήμιο, και μετά από εκεί τα πήρε όλα- και ανά τον κόσμο- «σβάρνα», επειδή οι πόρτες αυτών των Ιδρυμάτων άνοιγαν διάπλατα χωρίς δυσκολίες παρά της τόσες κλειδαριές ασφάλειάς των, για να δεχθούν εγκάρδια τον καλύτερο μέσα στην τάξη μαθητή τους! Ύστερα άνοιξαν και τα άλλα εκπαιδευτικά Ιδρύματα στη Χώρα μας.

Γυμνάσια και Λύκεια της πόλεως Ρόδου και στα κεφαλοχώρια αυτής της νήσου, αλλά και στη Νίκαια Πειραιώς οι μαθητές αυτών των σχολείων ή καλύτερα τα «παιδιά» του καθηγητή πλέον Κρικώνη τον περίμεναν με αγάπη, εκτίμηση και σεβασμό για να τους παραδώσει τα μαθήματά τους, όπως τον περίμεναν και στην Ακαδημία της Ρόδου οι φοιτητές του γιατί και σε εκείνους ήταν ο καλός Παιδαγωγός τους! Ένα «φεγγάρι» ή μάλλον κάτι καλοκαίρια το άλλοτε «τοσπανόπουλο» παρέδιδε σε παιδιά της Ρόδου και μαθήματα Γερμανικής γλώσσας.

Δικαιολογημένα όμως, θα ερωτηθώ από πολλούς. Πού γνωρίζω εγώ τόσες λεπτομέρειες γι’ αυτόν τον άνθρωπο